

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν και πρώτον ἀειδομήντες χρόνον
τήν κλεινὴν οδοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶν.

Ἦλια κ' ἑνθακόσα κ' ἔτη
κ' ἔλα γάλα Μπαρμαλιέη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρονσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τὸ φ ρ δ γ κ α ε ἴ ν α ι μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ἔξνα ὅμως μερὰ—δ ε κ α φ ρ δ γ κ α κ α ἴ σ τ ὸ χ ε ρ ι.

Εικοσὴ και τετάρτ' Ἰουλίου
και Φεμὸς τοῦ κλεινοῦ Ἀβανίου.

Ἐθακόσα σαράντα κ' ἔπειτα
και ὄμηται μάλας ἀπὲτ.

Τὸν Ρωμηὸν μας τὸ Γραφεῖον μ' ἕνα χειμαρρὸν φῶδῶν
ἐπὶ τῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μεταφέρθη τὴν ὁδὸν,
ποῦναι θρόνας μεγάλης ποιητάρχου σταθμὸς,
ἐπὶ τὴν οὐκίαν Ἐμπειρίου, δεκατέσσαρ' ἀειδύος.

Ἡ ἔξινη παρὰ
κάτω ἴστων Φαληρέα.

Ἐντονηρὸς μεγάλῃ
κ' ἔρτος εὐτυχία...
πηγαίνεις σ' ἀγορῶν
Ζητώντας ἄσπρια,
οὐ μὴν κ' ἐξέι με πούτας τὸν θιάβολὸν σου θάβρης,
και πέφτουν σὰν κωράδες πικρῆς χροῦνος μαθρῆς.

οὐ μὴν κ' ἐξέι με πούτας τὸν θιάβολὸν σου θάβρης,
και πέφτουν σὰν κωράδες πικρῆς χροῦνος μαθρῆς.

Κε' ἔγὼ τῆς βλασημῶ
κ' ἔλο τῆς πολεμῶ,
και μαλνομαί κ' ἀρρῶσ αὐν μινγοκτόνος Ἄρης
μέσα σ' αὐτῆς τῆς ἔσπης τῆς φλόγας και τῆς λαθρῆς,
και κρῖμα ποῦ δὲν ἤλιθε κ' αὐτὸς ὁ Λαχοβάρης
τὰ βομβαρδοβολήη τούτας μινγοκτομας μαθρῆς.

Τῆς βλέπεις μέσα σ' τὸ νερὸ και μέσα ἴστων καρφῆ
μὲ τὴν γῆν νὰ πεκοῦν,
κ' ἔκινεις διασοδηποκοῦν
τὸν βιον τὸν μονότονον ποικίλων ἀδελφῆ.

Κε' ἔρτος, Περιπέτο μου, καθόλου δὲν ἀροῦμαι
καλὰ πὸς τὴν κερνοῦμε.
Κε' ἔρτος ὅς ρεμβάσομεν μὲ τῆς ἄλδς τὴν ὄνα...
γὰ κῦτταξὲ εἰ θάλασσα κ' ἀναια κωματοῦλῆγες,
κ' ἔβ' σ' τὰ καλὰ καθοῦμενα μὲς κωριεσορ πεινα
ἔχομε πρόχωρο φαγὶ κ' ὄρετικο τῆς μινγας.

Κε' ἔρτος πάλι κωχελὸς
περὶ πολλὰ σπουδάσοις,
κ' ἔρτος παρὰ θῶν ἄλδς
καλὰ διασοκτάσοις.

Πεκοῦν ἐμφορὸς μου, Περιπέτῃ, λογῆς λογῆς ἑσπῆτα,
κ' ὄσφραλοῦνται κ' ἔγγηλατοῦν νὰ βροῦνε θηλυκὰ,
κῦτταξὲ και τὴν θάλασσα γὰ γὰ, πὸτα πὸτα
και λῶα: πὸτα θάλλοις ἐντινορηλιμὰ;

Π.— Τὶ κῆνεις, βρε', σ' τὸ Φάληρο;
Φ.— Τὸν ἄνεμο κωβῆρας
και μὲ λαχῆρα κερνομενα νὰ δῶ τὸν Λαχοβάρη,
ἀλλ' ὅμως ἐπ' ἀροῦσον ἀνέβαλε κ' ἔκινεις
τῆ καθ' ἡμῶν ἐπιδείξειν, και δὲν ἤροῦσθη θροῆος.

Π.— Βρε Φασουλή, πὸς τὰ κερνῆς;
ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνεις;
ποῦ τὴν ἡμέρα κερνοῦνθῆς;
τῆν νύκτα ποῦ πηγαίνεις;

Φ.— Μὴ μ' ἔραυθῆς πὸς τὰ κερνῶ,
μὴ μ' ἔραυθῆς ποῦ κερνοῦσθῶ.
Ἄκοῦσα πινωτας καρφῆ καθῆνα παπαγάλο,
και σ' τὴν Πλατεία τῆν λαμπερῆ
γυροῦσον νύφας και γαμηροῖ,
και βλέπεις νυφοπάζαρο νὰ γίνεται μεγάλῶ.

Πιόουν και ξερογυρίδες, πεινοῦν και Σουδιάδες,
και ξεροῦθῆς μακρῶς και φλέγσαι κ' ἀνάφαιες,
κ' ἔρτος ἐπερῆσαν μινγοκτομας κωριάδες,
κ' ἔκιν ἀκῶν γίνεται κῆντας μινγοκῆφης.

Πεκοῦν ἐδῶ, πεκοῦν ἐκεῖ, γανόνον τὸ κερβέλο σου,
κῦτταξὲ μὲ τὸ μιντέλι σου, κῦτταξὲ μὲ τὸ κῆπέλο σου,
ὅμως ἔκινεις, Περιπέτῃ, ποῦ σ' τὸ λεπὸ κληθῆσονται,
γῆμοκοιογῶργαγας καθ' ἔξων διενθῶνται.

Φέρε τα τέλος, φέρε τα μὲς' σὺν Σαρωνικῷ
 μὲ χάρι νὰ λιμνίζονται σὺν κῆμα τὸ γλυαυό.
 Κάνε τα νάβλουν φτερωτά,
 νὰ λαχταροῦν στήθη,
 καὶ νὰ φωνάζωμε μ' αὐτὰ
 σὺν Ἀσχοβάρη : στήθι.

Φέρε τα τέλος φέρετα, σ' ἡ θάλασσα μὰς ἴσω,
 καὶ μόνος κάτω' σὺ γυαλό
 τὰ κῆματα καταριλῶ,
 καὶ δέρομαι καὶ κλαίω.

Φέρετα καὶ τὰ προσκόμενοι νὰ φθάσουν πρὸ καιροῦ,
 φέρετα νὰ πῶν μὲ τίλλα,
 νὰ κἀνωμ' ἐκδορομαῖς συχνὰ καὶ' σ' ἡν Κρημυδαροῦ
 καὶ' σ' ἡν Δειρουκοτάλια.

Ν' ἀναπτυχθῆ καὶ τῶν Ρωμηῶν ὁ Στόλος ἐν εἰρήνῃ
 καὶ' εὐαίνοι τοῦ Βρετανικοῦ καλλιτέρας νὰ γῆν,
 καθὼς μὲς εἶπε, Περικλῆ, τὰ μάλιστα σωφρόνας
 ὁ Βασιλεὺς ὁ κραταῖος τῆς φίλης Ἀθῆνας.

* Ἐτοι παροῦσ' σ' τὰ Φάληρα καὶ' σ' ἡν ἀρογαλαῖς,
 καὶ' εὐαί τοῦ κρῆτους κἀποτε θυμωθῆμι τῆς δουλειᾶς.

Μὰ σὸ ποῦ πῆς, βρε σεβνταῖ
 καὶ φρόναλο τῆς σφαίρας ;

Π. —

* Ἐγὼ κοιμωθῆμι σ' ἡν Βουλῆ
 μὲ τοὺς τρανοὺς πατέρας.

Ποῖος ἔπνος, Φασουλῆ μου, καὶ' ἐδχοριστοῖς μεγάλη !.
 πὼς μ' ἄρσει νὰ κοιμωθῆμι καὶ νὰ ρηγοροῦν ἄλλοι.
 Πὼς μ' ἄρσει νὰ κοιμωθῆμι σ' τοῦ λαοῦ τὰ θεωρεῖα
 καὶ' ἔιο νὰ μὲ ναυουρῶν βουληφόρων ρηγορεῖα.

Ποῖος ἔπνος διειρωθῆς, ἔπνος ἐκ τῶν γλυκνιτέρων,
 καὶ' ἡ πατρὶς γοργοπετῆ
 καὶ τὰ μάτια τῶν πατέρων
 σφαλισμένα τὰ κντῆ.

Ἐς τὰ τόχη της πατῆ
 μόλις καὶ' ἀκροποδητεῖ,
 μὴ τυχόν καὶ τοὺς ἐκνήθη
 σὺν βαθὸν ρουγαλιτῶ,
 καὶ τῆς γλώσσας γαβανίσση,
 ποῦ μὰς λέγε τὸ καὶ τὸ.

Ἐς τὰς ἔδρας νὰν γυρῶ
 καὶ' ἀρσση τοὺς ἀρῶ
 καὶ γλυκὰ τοὺς ναυουρῶ.
 Νάνι νάνι... κοιμηθῆτε...
 σ' τοῦ σας νὰ μὴ βασκαθῆτε.

Πρὶν Ἀδερφινὸς νὰ βγῆ,
 πρὶν νὰ φέξῃ χαρραγῆ,
 μὴν ἐκνῆτε... νάνι νάνι...
 σ' τοῦ, κναῖς μὴ οὐς βασκῆνῃ.

* Ὁ παιδιὰ μου, πὼς μ' ἄρσει νὰ κντῶ τὰ μάτια τέτοια
 τοῦ Μορφῆος τῆν σφαρίδα,
 καὶ μόνον γὰρ ρουσοφῆτα
 νὰ τὰ κἀνετε γαριδῶ.

Καθεὶς δε ρουγαλλῆ σ' τὰς ἔδρας ἀπλωμένος,
 μὲ κνάει νὰ τρομάξω τῆς γλώσσῃ σας τὸ μῆνος,
 καὶ πῶ πολλὰ μ' ἄρσει, παιδιὰ μου σεβαστῶ,
 πρὸς χάριν μου νὰ δρᾶτε μὲ μάτια σφαριστῶ.

Μ' ἄρσει νὰ οὐς βλέπω σκνιτῶ καὶ νουσαγμένα,
 ν' ἀνεβροκατεβαίνου κερῶλια κοιμωμένα,
 καὶ' εἰς δια καταφῶσαι νὰ γίνωται καὶ' ἀρῆσαι
 μὲ τὰς ἀπάνω κάτω τῆς κεφαλῆς κνῆσαις.

Κοιμῶσθε μῆσα κ' ἔξω,
 κοιμῶσθε νάνι νάνι,
 καὶ' ἐγὼ χροσὸ θὰ πλέξω
 σὺν ἔπνο σας σφερῆνι.

Κ' ὁπῶτα οὐς ἐκνήθησιν ἀπὸ τὰ θεωρεῖα
 καθῆνας τὸ σταυρὸ του καὶ μὲ τὰ ἄρῶ νὰ κῆνῃ,
 καὶ τρῖβωντας τὰ μάτια νὰ λέτε μ' ἀπορία :
 πὼς σὺν βαθὸ μὰς ἔπνο μὰς ἔβλε εἰσφῆνι ;

Κοιμῶσθε οὐς παρακαλῶ σ' τὰς ἔδρας ἑλαφοῖ...
 καλλιτέρα ρουγαλιτῶ παρὰ γλωσσῶν ἀρροῖ.
 Κοιμῶσθε οὐς παρακαλῶ, καὶ' ἐγὼ μπροστῶ σας οὐβῶ,
 καὶ τοὺς γαριδῶν ἔπνοους σας γενναῖος ἀταμαίβω.

* Ἐστὶ σὺν ἔπνοους ἡ πατρὶς τῶν βουλευτῶν τρυφῆ
 μὲ τὸν κυριαρχο λαὸν τὸν παχνομουλαρῶ,
 καὶ δὸς τοῦ νομοσχῆμα ψηφῆσονται σοφῶ
 μὲ κλῆσαις ὀνομαστικῶ καὶ κίλοισι πρὸς τὰ κάτω .
 τῶν κοιμωμένων κερῶλῶν
 γὰ τῆς πατριδὸς τὸ καλόν.

* Ἐστὶ παροῦσ' σ' ἡν Βουλῆ, βρε Φασουλῆ σκαρτάδε,
 καὶ' ὁ Κόντες λέγει τὰς :

**Ρουγαλλῆ ἢ Βουλῆ
 καὶ' ὁ Κορφοστῆς ἰαίλα.**

Τὰ πῆλαματα ν' ἀρῆσαι
 καὶ' ἀμέσως νὰ ψηφῆσαι
 τὰ Στρατιωτικῶ
 καὶ τ' Ἀστυνομικῶ.

* Ἀς φύγουν κερῶλῶν κνποῖ,
 τὸ κρῆτος περιμένει...
 ψηφῆσαι τὰ καὶ ἐκνποῖ,
 ἀλλὰ καὶ κοιμωμένοι.

Κναῖς μὴ βγάλη ταιμουθῶ,
 κναῖς δε μὴ μὰς πῆγη,
 κἀνετε γῆγορα, παιδιὰ,
 καὶ' ὁ Βασιλῆς θὰ φύγη.

* Ὅμως ποῦν βιάζομαι καὶ' ἐγὼ νὰ ταξιδεῖω,
 πάω τὸν γυρὸ μου, βρε παιδιὰ, σ' ἡν Βιέννη νὰ παντρεῖω.
 Ἐμπρὸς μὲ ἔθλον, καὶ' ὁ καιρὸς
 πετῶ καὶ δὲν προσμένει,
 καὶ' ὁ Γκολουζόρονη σοβραδὸς
 μὲ κνατρεῖ σ' ἡν Βιέννη.

* Ὑπόθεσις σηματοῖ
 τοῦ κρῆτους κνατελείω,